

Ha aparcat el cotxe entre els alts plataners sense fulla. Avançava el crepuscle del capvespre d'hivern. En arribar a la porta del cementeri, no ha gosat mirar el cementerier que s'estava al llindar, impacient. El cementerier, rabassut dins la granota ajustada de treballador municipal, voldria haver-lo aturat. Però ell ha camallat ràpid cap a l'interior del recinte. Tanque a les sis!, l'ha advertit tot d'una el cementerier, esverat. En deu minuts tancaré!, ha insistit amb un punt d'irritació. Ha travessat a tota velocitat per entre places de nínxols, mausoleus i jardins de cendres. Per fi ha arribat a la zona de difunts recents. Panteixava. Ha buscat impacient els panys de nínxols més nous. Fins

que ha trobat el carrer on hi ha corones fúnebres recents. Des d'on havia vigilat l'arribada del seguici, un indret proper i ocult entre arbres, n'havia contades sis, de corones. Havia vist com els taxis i un parell de cotxes particulars s'aturaven en la replaça de l'aparcament, vora les amples soques dels plataners nus. El cotxe fúnebre havia passat cementeri endins per una altra porta, més àmplia i de ferro més modern. La família i els amics havien entrat per la porta principal, de ferro forjat i antic, i van haver de travessar a peu tot el cementeri. La cerimònia de tancar el taüt dins el nínxol i d'oferir els darrers condols havia durat prop de tres quarts d'hora. Ell havia esperat, impacient i neguitós, que tothom abandonara el cementeri i que els cotxes marxaren de l'aparcament... Si haguera estat estiu hauria notat la pudor de la carn en descomposició, fins i tot li hauria vingut una mica d'oix. Però és hivern i sobre les boques d'alguns nínxols que no tenen encara làpida hi ha algunes mosquetes enganxades a la blancor de l'algeps. Llavors llegeix el nom daurat del taulell acabat d'enganxar i somriu. És una ganyota que representa la victòria, tot i que no ha refet l'alè per la correra i encara panteixa. El cel rogenic s'apaga i ell s'adona que passen cinc minuts de les sis. Si el cementerier és dels qui perden aviat la paciència, tancarà i se n'anirà, encara que ell estiga dins del cementeri. El torba un sobtat pensament de pànic: si s'hi queda tancat, ara que ja és ben bé fosc, les ànimes eixiran i prendran venjança. Les ànimes en general, no: solament la del seu ex-soci. El seu ex-soci que li va comprar la part del negoci després d'haver-li fet creure que se n'anava a orri, i al poc de temps d'haver-li comprat la seu part per una misèria el negoci va revifar i l'altre es va fer d'or. Però ell el va maleir. Li ho va dir ben clar l'altre dia, quan el va trobar pel carrer, a punt d'entrar en el seu BMW de trinca: Sisquera que t'enterren en un mes, fill de puta! I al mes just de maleir-lo s'ha mort, de sobte: un atac de cor. Es va assabentar per les esqueles que posen pels bars. Tohom sabia que havien acabat malament i quan el va maleir hi havia altres coneguts per la vora que sentiren ben clara la imprecació. Algú, tot i amb això, li va telefonar ahir

per comunicar-li-ho, per si un cas. Ell li va dir, esquerp: Qui es muiga, que l'enterren... Però ha corregut com un boig, assacanat, per poder rabejar-se avui encara davant la seua sepultura, amb l'algeps encara tendre, amb el taulell amb el nom, els cognoms i la data acabat d'enganxar, per riure-se'n davant la seua cara, o més aviat davant les seues maleïdes despulles en incipient descomposició. Victòria!, ha cridat, entre si, eufòric. Però s'ha fet fosc i ara corre cap a l'eixida, desorientat i espantant, temorós que la impaciència del cementerier pugui convertir-se en arma de resquit contra ell i la seua rancúnia. Corre i corre a esclatacor rebotat, perd peu per culpa de la graveta, trontolla, cau i les pedres se li estaquen en les mans i els genolls i ell gemega de dolor, però s'alça rabent i corre de nou cap a l'eixida, desalenat, espaordit... I a la porta hi ha el cementerier, que aguanta amb una mà la reixa que queda per tancar, desbatejat, irritat, i el mira de gaidó com ell s'afanya, a batzegades, abofegat, cap a la porta. I quan la traspassa i s'atura de sobte, les cames li fluixegen, panteixa, doblega el cos i recolza les mans tremoloses en els genolls. Sent el cos abrusat i l'espina freda. Voldria dir-li unes paraules d'agraïment al cementerier per haver-lo esperat, però no li queda alè per pronunciar-les, i el cementerier té pressa, molta pressa, i se'n refot de la disculpa o l'agraïment. Tanca el cademat i s'afanya a tornar a peu cap a la ciutat, quan ja és fosc i els fanals esparsos il·luminen amb prou faenes el llarg tram de la vella carretera. Ell veu com el cementerier s'allunya amb pas accelerat, camallades curtes de cos rabassut. Encara panteixa, encongit, i té a l'esquena la porta tancada del cementeri. Percep llavors com un oratge fresc que li refreda com un gel esvarós l'esquena acalorada. I pensa tot d'una que no és una brisa sinó un alè. I s'aborrona. Dreça el cos i obre els ulls. No s'atreveix a girar la vista arrere. Garratibat, avança a poc a poc i travessa la carretera solitària cap al cotxe, entre els plàtans. Aquell tros és el més fosc de la contornada; allà no hi arriba la feble lluminiscència de la bombeta que il·lumina l'entrada al cementeri. Està suat. Tremola. Per fi arriba al cotxe. Per no girar-se, obri la porta fent una

contorsió: cruixen els músculs de l'espatla i sent una fiblada. S'esmuny dins el cotxe i es toca amb la mà el punt on ha sentit la dolorosa punxada. Fica la clau en el contacte, engega, connecta les llums, posa la llarga i tot el recinte s'ompli d'una llum blanquinosa, espectral. Fa maniobra obrint i tancant els ulls ràpidament, roda tot l'aparcament per no haver d'encarar els llums cap a l'entrada del cementeri, per si hi descobreix l'espectre ansiós de revenja del seu ex-soci. Quan per fi es situa en la carretera, accelera amb força, el motor rebrama i pel tub d'escapament surt una densa fumaguera negra. Al cap de cop, els fars il·luminen amb força la figura rabassuda del cementerier que camina depressa per la solitària carretera. S'afanya a avançar-lo en una recta que precedeix el darrer revolt abans d'enfilar l'entrada a la ciutat, i en passar-li per la vora toca la botzina, llavors mira a través del retrovisor i veu com el cementerier, que l'ha reconegut, irat i rabiós eleva el dit índex per maleir-lo, i ell que ho veu s'esfereix, i és just en el moment en què ha de prendre el revolt...

Agost 2007